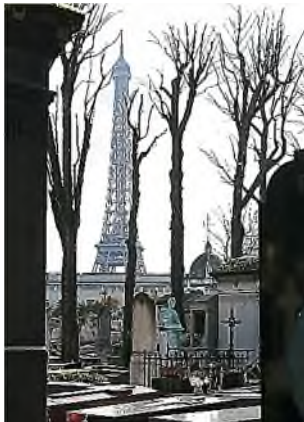

COLUMN 22- OHLÀLÀ PARIS PARIS!

Gare du Nord

Cimetière de Passy

Cimetière de Père Lachaise

Parijs is en blijft een verrukkelijke stad. Recht tegenover het Gare du Nord was ons hotel te vinden. Dat was een makkie: trein uit, straat oversteken, hotel in. Zoals meestal rondom elk station was het ook daar een drukte van belang. 's Avonds zou dat nog erger worden. En wat je dan allemaal ziet vanachter het raam van een restaurantje. Amsterdam is daar maar een provinciestadje bij.

Waarom vind ik Parijs nou zo verrukkelijk? Zo te zien kan er eigenlijk alles en dat spreekt me wel aan. Het is een wereldse vergaarbak van alles en iedereen. Je kunt er daar niet eens aan beginnen om – bijvoorbeeld- mensen als allochtoon te bekijken. Je zou bij wijze van spreke wel iedereen als zodanig kunnen beschouwen. Zou er een nationaliteit op de wereld zijn die je niet in Parijs kunt tegenkomen? En elke nationaliteit heeft er wel een restaurantje, dus alle smaken van de wereld kunnen er worden geproefd. De meest waanzinnige architectuur is er naast en tegen elkaar aan geplaatst. Of het nou past of niet past, niemand maalt erom. Mooi en lelijk, oud en nieuw, groot en klein, alle bouwstijlen bij elkaar ... zet het er maar neer en het geeft charme aan de stad.

Je hoeft je er nooit om te bekommeren of je met de kleding die je aan hebt wel 'over straat kunt lopen'. Je kunt daar met alles over straat lopen. Er wordt gebedeld, gedeald, illegale sigaretten en metrokaartjes verkocht, er wordt op straat gezworven en geslapen. Het bruist en het borrelt, het leeft en het luiert, het slentert en sjeest, rustig is het er nooit. En altijd weer die sirene omdat er voor deze of gene ontzettend haast gemaakt moet worden.

Maar daarvoor kwamen wij dit keer natuurlijk niet naar Parijs, wij kwamen voor de begraafplaatsen, de laatste voorbereiding van de aanstaande funeraire reis. Even de puntjes op de i zetten. En daar is het al even verrukkelijk, maar zoiets kan natuurlijk alleen maar een funerair gegrepene zeggen. Daar kun je ademhalen en de hectiek van de stad met z'n dieseldampen achter je laten.

Wij vinden het verrukkelijk, leg dat maar eens uit aan al die mensen die er eigenlijk niks van moeten hebben. Hoewel, laatst waren wij op een verjaardagsfeestje en men kent onze hobby daar wel. Eén verjaardagsgast vertelde ons razend enthousiast over de begraafplaats die zij in Italië bij toeval had bezocht, volgens mij de enige in haar leven die ze 'vrijwillig' bezocht, zonder noodzaak nog wel.

Er klonk nog steeds enig ongeloof in haar stem toen ze ons vertelde hoe móói die begraafplaats was: "schitterend, zo mooi, prachtig, ongelooflijk, één grote beeldentuin".

Alsof ze ons iets nieuws vertelde en alsof dat de énige begraafplaats ter wereld is die dat predicaat verdient! Maar ik ben blij dat ze het ontdekt heeft, velen zullen het nooit ontdekken. Jammer, toch? Behalve zij die met onze funeraire reizen meegaan ...

Parijs dus, begraafplaatsen. Oké, ik geef toe dat Italië de kroon spant met z'n marmeren beelden, maar Parijs kan er ook wat van. Wat een genot om daar te lopen, te dwalen, te slenteren, te kijken, te genieten, te fotograferen. Uren en uren kun je daar doorbrengen en dat hebben we dan ook gedaan. Of het nou lente, zomer, herfst of winter is, dat maakt niet uit. Ik zou op elk van die begraafplaatsen wel in elk seizoen opnieuw willen dwalen.

Hoe anders is dat bij ons. Voordat ik de hele Nederlandse funeraire bevolking over me heen krijg: rustig maar, rustig maar, in Nederland zijn ook wel een paar mooie begraafplaatsen te vinden en vele ervan zijn wel interessant, maar zeg nou zelf, zijn die nou 'ohlàlà à la Paris'? Nee toch.